

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra LUFTSKIPPEREN OG ATHEISTEN ET DIGT (1852)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 40. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319432051104/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

Hør saas han Anton skarpt og dybt i Øiel;
 Men da den Trufne strax slog Blikket ned,
 Og det var tydeligt, at Sjælen led,
 Uagtet Vinen Legemet fornoied:
 Saa bort igjen han med et Smil sig høied
 Og saae omkring i Luftens Herlighed.
 See, raabte han med Varme: Hvilke Farver!
 For dem forsvinde alle Mærkets Larver.

Endog hervedenfor i Rosenglands
 Sig Havet vælter, medens Skum det koger.
 Men hvørfra denne Sværm af lette Taager,
 Der flyve os imøde som i Dands? —
 Et Bud fra Landet! En Flok hvide Maager,
 Der hæst som Toldbetjente skrigte stands.
 Hist seer jeg Land! — Men vi er narred' blevne,
 Vi Rügen langt forbi mod Øst er drevne.

End springer klart dog frem i Solens Flammer
 Den hvide Kridtklint med de grønne Træer,
 Og høit i Sky sig hæver S t u b b e n k a m m e r.
 Men i det Fjerne — see, paa Kysten der —
 Der ligger S w i n e m ũ n d e By og skammer
 Sig ved sit Navn, nu Dansken kommer nær.
 Reis Dem, Hr. Lange! Vaagn dog op af Slummeren!
 Vi holde nu vort hidtog snart i P o m m e r n.

Paa Benene kom Anton i en Hast,
 Og trods den lange Pine Hjertet døied,
 Han til sin Mentor hen sig strax forføied,
 Med Hjertet lettet nu for Rejsens Last;
 Og nu stod Begge, over Baaden høied',
 Med udstrakt Haand, der holdt Pokalen fast,
 Høit i Ballonen hæved' over Vandet,
 Og skued i Forventning ind mod Landet.

Ballonens Tag for Solens Glød dem skjærmed,
 Dens Fart og Susen spredte fjernt og nær
 Den hvide Maageflok, der rundtom sværmed,
 Men snart opløstes som en slagen Hær.
 Og meer og meer den fjerne Kyst sig nærmed —
 Den laa for dem i Morgnens Rosenskjær,
 Der hilste dem saa smilende, saa frydeligt,
 Og Huse, Haver, Marker saaes nu tydeligt.